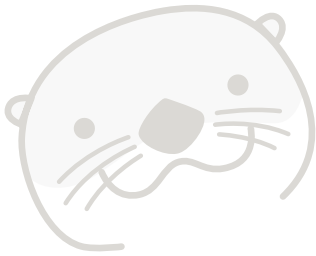

การปะทะกันของคนตีสองหน้า

4

腹黑和腹黑的终极对决

ซีเหอชิงหลี
羲和清零
เจียน

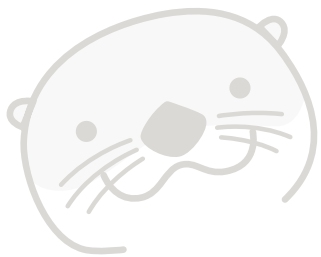
เซวี่เหลียน
แป

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

กดไลค์อ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

การปะทะกันของคนตีสองหน้า ก็เดินทางมาจนถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ ในเล่มนี้จะมีทั้งเรื่องที่น่าสนใจ รวมถึงความรักของกลุ่มพระนายที่จะพาให้คุณผู้อ่านได้ร่วมลุ้นกันไปจนหยุดสุดท้ายจริงๆ ค่ะ รวมถึงตอนพิเศษ เรื่องราวของชื่อเจ้า และซ่งผู้ชิน ก็ขอเตือนกันไว้ตรงนี้เลยนะคะว่ามีเนื้อหาความรุนแรง ทั้งกายและใจ ถ้าผู้อ่านท่านไหนไม่พร้อม สามารถเปิดผ่านไปเจอเรื่องราวปีแล้วปีเล่า และบทพิเศษส่งท้ายที่แสนหวานและวาบหวิวของชื่อวีและฟูเหียนชิงกันได้เลยนะคะ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่อยู่ร่วมกันมาจนถึงตอนนี้ แล้วพบกันใหม่โอกาสหน้าค่ะ

ด้วยรัก

รู้จักแค่สวีจิ้ง

นับตั้งแต่เจียงอิ่ง ตั้งท้องก็ถอนตัวจากงานในสถานีโทรทัศน์ทุกรายการ พักผ่อนอยู่ที่บ้าน ช่วงนี้อาการคนท้องระยะแรกรุนแรงมาก ซี้หยวนเจิงทำงานอยู่ที่บ้านเกือบทุกวันเพื่อคอยดูแลเธอ

ตอนที่ซือวีกลับมาถึงบ้าน เห็นแม่อ่านหนังสืออยู่ในห้องรับแขก ครรภ์ยังไม่ชัดเจนมาก กลับกัน ยังดูผอมกว่าเดิมเล็กน้อยด้วยซ้ำ

“แม่ครับ” ซือวีวางกระเป๋าเดินทางแล้วเดินเข้าไปหา ถามไถ่ชีวิตความเป็นอยู่ของแม่ยกใหญ่

เจียงอิ่งกล่าว “นอกจากเบี้ออาหาร อย่างอื่นก็ดีหมด แต่เบี้ออาหารก็เป็นเรื่องปกติช่วงท้อง ลูกไม่ต้องเป็นห่วง”

ซือวีโอบอิกฝ่ายอย่างรักถนอม ถามต่อว่า “เสียวเฟิงล่ะครับ”

“เมื่อเช้าเขากลับมหาลัยไปกับหลิงเซ่อแล้ว แต่ช่วงครึ่งปีนี้กลับมาบ้านบ่อยมาก” เจียงอิ่งพูดไปพลางดูแจกันดอกไม้ข้างๆ ไปพลาง ยื่นมือไปจัดตำแหน่งของดอกกุหลาบเล็กน้อย ยิ้มบางกล่าวว่า “ตอนนี้บ้านเริ่มเป็นบ้านขึ้นมาจริงๆ แล้ว”

ขณะกำลังพูดอยู่นั้น ซี้หยวนเจิงก็เดินลงมา

“กลับมาแล้วเหรอ” อิกฝ่ายเอ่ยทักซือวี “ไม่รู้ว่าจะรู้สึกอึดอัดอยู่หรือเปล่า” เมื่อทักทายเสร็จก็เบือนสายตาทหลบทันที เดินไปถามไถ่เจียงอิ่งก่อน ทำเอาเจียงอิ่ง

เอ่ยอย่างเหลืออด “คุณจะถามวันละกี่ครั้ง ฉันไม่ใช่ไม่เคยคลอตลูก ทำไมพวกคุณพ่อลูกถึงเครียดกันขนาดนี้ ช่างเถอะ คุณเรียกลูกชายกลับมาจากเมืองนอก อยากรู้อย่างไรก็ไปคุย อย่าเอาฉันมาล่อเป้า”

ซีหยวนเฉิงคิดในใจว่า ‘ฉันไม่ได้เรียกเขากลับมาสักหน่อย’ แต่เห็นภรรยาชักสีหน้าโกรธอยู่จึงไม่กล้าต่อปากต่อคำ

ซีอวี๋เป็นฝ่ายเอ่ยปาก “พ่อครับ เราขึ้นไปคุยกันเถอะ”

พ่อลูกขึ้นไปห้องทำงานชั้นบน พอปิดประตู ซีอวี๋ก็ตรงเข้าประเด็นหลักทันที “ตอนนี้สถานการณ์เป็นยังไงบ้างครับ ลูกหวังจะถอนการลงทุนจริง ๆ หรือ”

ซีหยวนเฉิงหันหลังให้ลูกชาย พูดเสียงเคร่งขรึม “ใช่ หวังเงินตั้งบอกพ่อว่าช่วงนี้บริษัทอุปกรณ์ทางการแพทย์ของเขาผลกำไรไม่ค่อยดีอยู่แล้ว ตอนแรกยังอาศัยชื่อหยวนกรุปเป็นที่พึ่ง แต่สถานการณ์ของชื่อหยวนตอนนี้ เขาประสงค์จะไปไม่ได้จริง ๆ...หะเออ สิ่งที่ควรพูดพอก็พูดไปหมดแล้ว เรื่องที่ควรแสดงออกก็แสดงออกไปแล้ว ไม่มีประโยชน์ เขาบอกว่าให้เวลาเราได้มากที่สุดสิบห้าวัน ถ้าพ่อหาคนที่ยอมซื้อในราคาเดียวกันได้ เขาจะให้สิทธิ์ขายโอนก่อน ถ้าหาไม่ได้ เขาก็จะประกาศขายหุ้นในมือทิ้ง”

ซีอวี๋ฟังออกว่าน้ำเสียงของพ่อเจือโทสะจึงเอ่ยว่า “ก็จริง ไม่เร็วไม่ช้า แต่กลับเลือกถอนการลงทุนขายหุ้นในเวลานี้ ทั้งยังให้เวลาพวกเราแค่สิบห้าวัน มันน่าสงสัยจริงๆว่ามีคนชักใยเขาอยู่ จงใจลอบกัดพวกเรา”

“พอก็สงสัยเรื่องนี้เหมือนกัน แต่วงการธุรกิจก็เหมือนสนามรบ เรื่องมาถึงขั้นนี้ พวกเราก็ทำได้แค่ฟันเขี้ยวหน้า” ซีหยวนเฉิงหันกลับมามองซีอวี๋ “ลูกเพิ่งไปบริษัทเทคโนโลยีมาหรือ”

ซีอวี๋พยักหน้า เล่าสถานการณ์ที่เจอเย็นหูกับซู่จิ่งเมื่อครู่นี้ให้ซีหยวนเฉิงฟัง

ซีหยวนเฉิงถอนใจกล่าว “ทำไมลูกถึงไปรับปากแบบนั้นด้วยปณิธานชั่ววูบบอกตามตรงแล้วกัน คอนเน็กชันที่พ่อใช้ได้ก็ใช้ไปเกือบหมดตั้งแต่ตระกูลชื่อเกิดเรื่องแล้ว ถ้าภายในครึ่งเดือนเรายังหาคนมารับช่วงต่อหุ้นของหวังเงินตั้งในราคาเท่ากันไม่ได้ นอกจากจะเอาอันนั้นมากลบอันนี้ เราก็ไม่มีทางเลือกแล้ว!”

เอาอันนั้นมากลบอันนี้ หมายความว่าขายโอนบริษัทลูกในเครือชื่อหยวน

ที่ยังมีมูลค่าไปก่อนชั่วคราวเพื่อระดับประกอบการพัฒนาของบริษัทเทคโนโลยี ต่อ แต่เงินทุนจากการขายโอนคือสัญญาที่ไม่ดีอย่างหนึ่ง การทำแบบนี้ย่อมส่งผลกระทบต่ออันดับต่อชื่อหยวนไม่แพ้เรื่องที่ว่าเงินตั้งถอนการลงทุน

“มีเวลาสิบห้าวันไม่ใช่หรือครับ” ซิววีมนุ่นคิ้วกล่าว “ก่อนจะถึงวันนั้นทุกอย่างล้วนมีตัวแปรไม่ใช่หรือ”

ชีหยวนเฉิง “เหลือแค่วันสองวันแล้ว”

ซิววีพยักหน้า “รู้แล้วครับ ผมจะลองคิดหาวิธีดู”

“ลูกยังเป็นนักศึกษา นอกจากเพื่อนในมหาวิทยาลัยก็รู้จักแค่คนในบริษัทเทคโนโลยี ลูกจะมีวิธีอะไร” ชีหยวนเฉิงนิ่งอึ้ง พลันจ้องเขาพลงกล่าว “ลูกจะไปหาปู่เหียนเซิงหรือ”

“...ไม่ครับ” ซิววีหุบตาลง “ผมจะไปซานอวี”

ชีหยวนเฉิงนึกอะไรขึ้นได้ แต่ก็เห็นซิววีหมุนกายออกไปแล้ว

ฤดูหนาวท้องฟ้ามีตลิ่งค่อนข้างเร็ว เจียงอิ่งเห็นซิววีจะออกจากบ้านเวลานี้ก็เอ่ยด้วยความสงสัย “ใกล้กินมื้อเย็นแล้ว ลูกจะไปไหนอีก”

“ผมจะไปบริษัทหน่อย พ่อแม่กินกันเลยครับ ไม่ต้องสนใจผม เดี่ยวผมหากินง่าย ๆ ข้างนอก...” ซิววีพันผ้าพันคอแล้วเร่งฝีเท้าออกไป

เจียงอิ่งแสดงสีหน้าเป็นกังวล หันมาเห็นชีหยวนเฉิงลงมาอีกครั้งก็มุ่นคิ้วใส่ “ลูกเพิ่งเดินทางไกลกลับมาบ้าน ยังไม่ได้กินข้าวสักคำ คุณหมานเขาขนาดนี้เลยหรือ”

ชีหยวนเฉิงแก้ตัวด้วยความลนลาน “ผมไม่ได้ให้เขาไป...”

เจียงอิ่งกระแทกเสียงกล่าว “ไม่ต้องหาข้ออ้าง ถ้าคุณไม่ยอมให้เขาไปจริงๆ ทำไม่ห้ามเขา!”

ชีหยวนเฉิง

...

ซิววีโทร.หาฉูเหมิงลวงหน้า ให้อีกฝ่ายหาเอกสารของบริษัทที่ซานอวีลงทุนไป ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา และรอดนอนอยู่ที่ออฟฟิศ

พอเขาถึงแล้ว ทั้งสองก็เริ่มสรุปศักยภาพด้านเงินทุนของแต่ละบริษัท

ชื่อวีรีบหาทางออก พอเริ่มทำงานก็ใจจดใจจ่อจนลืมกินข้าว ไม่รู้ว่าผ่านไปนานขนาดไหน มือถือดังขึ้น เขาเห็นว่าเป็นฟุเหี้ยยนเซิงเลยวางเอกสารในมือลง “ว่าไง”

ฟุเหี้ยยนเซิงถาม “ทำไมถึงให้เจิงแล้วไม่ส่งข้อความบอกผม ตอนนั้นคุณอยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่”

ชื่อวีได้เมื่อกี๊ปวดเศียรเวียนเกล้ากับกองเอกสารอยู่แล้ว ได้ยินฟุเหี้ยยนเซิงไล่เสียงแบบนี้ก็เริ่มมีน้ำโท “คุณไม่ใช่คนของผมแล้ว ยังจะถามอะไรเยอะเยอะ”

ฟุเหี้ยยนเซิงกล่าวเสียงขมขื่น “อย่างน้อยคุณก็ยังเป็นแฟนผม เป็นห่วงหน่อยไม่ได้หรือไง”

ชื่อวีเห็นจูเมิ่งยังนั่งอยู่ข้างๆ ก็เกิดระแวง อดลุกออกไปนอกห้องไม่ได้ อย่เสียงแผ่วเบา “ตอนนั้นผมยุ่งมาก คุณมีธุระอะไรกันแน่”

ฟุเหี้ยยนเซิง “คริสต์มาสสุดสัปดาห์หน้าผมจะไปหาคุณที่ให้เจิงนะ”

ชื่อวี “อย่าเพิ่งมาเลย ผมยังไม่มีเวลาเจอคุณ”

“...อย่าเป็นแบบนี้สิ” ฟุเหี้ยยนเซิงโอดครวญ “คืนเดียวก็ไม่ว่างเธอ”

ชื่อวีจุกก็ “คืนเดียว? คุณแม่จะมาเพื่อขึ้นเตียงกับผมหรือไง”

เขาพูดประโยคนี้ออกไปด้วยความโมโหจนลืมควบคุมเสียง ในบริษัทที่ว่างเปล่า เสียงของเขาคล้ายว่าดังก้องไปมาหลายรอบ ชื่อวีความรู้สึกซ้า เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าจูเมิ่งยังอยู่ข้างใน จึงรู้สึกกระอักกระอ่วนจนอยากมุดหัวเข้าไปในซอกกำแพง

“ผมยุ่งอยู่จริงๆ แค่นี้ก่อนนะ” ชื่อวีวางสายด้วยความหงุดหงิด สูดลมหายใจลึกสองเฮือก ก่อนจะกลับเข้าไปในออฟฟิศ

จูเมิ่งใบหูแดงเรื่อ เห็นได้ชัดว่าได้ยินประโยคเมื่อครู่นี้ เธอเป็นฝ่ายเอ่ยปากคลี่คลายบรรยากาศ “คุณซีหิวหรือเปล่า ให้สั่งเดลิเวอรี่มารองท้องก่อนไหมคะ”

ชื่อวีดูเวลา เห็นว่าสี่ทุ่มครึ่งแล้ว เขาซื้อกาแฟดื่มไปหนึ่งแก้วตอนขึ้นตึกเฟิงเม่า ลืมกินข้าวเย็น

“ขอโทษด้วย ผมลืมดูเวลา คุณก็หิวแล้วใช่ไหม คุณไปกินก่อนดีกว่า ผมขอพูดต่ออีกหน่อย”

“อ่า ไม่เป็นไรค่ะ ฉันลดความอ้วนมือเย็น ปกติก็ไม่ค่อยกินอะไร อยู่แล้ว แต่คุณดื่มแค่กาแฟจะไม่ค่อยดีหรือเปล่า” ฉูเหมิงเดาออกกว่าคนที่โทร. มาเป็นใคร กล่าวว่ชื่อวีจะอารมณ์ไม่ดีจึงกล่าวตามตรงว่า “คือว่า ฉันเพิ่งโพสต์ วิแชตโมเมนต์ไป บอกว่าคืนนี้ทำโอที ผอ.ฟูก็ส่งข้อความหาฉัน เป็นห่วงว่าคุณ ยังไม่ได้กินข้าวเย็น”

ชื่อวี ...???

ชื่อวีกับฉูเหมิงไม่สนิทกัน ย่อมไม่ได้ปฏิบัติต่อเธอเหมือนฟูเหียนเชิง เขา หลบตอลงเล็กน้อย พยายามเอ่ยด้วยความเยือกเย็น “ก็ได้ครับ คุณช่วยผม ดูหน่อยว่าร้านอาหารในเฟิ่งเม่าร้านไหนยังเปิดอยู่บ้าง สั่งชุดพรีเมียมมาให้ผม ลักซุดก็พอ”

ฉูเหมิง “ไม่มีปัญหา”

พอไล่ฉูเหมิงไปแล้ว ชื่อวีจึงค่อยยกมือสองข้างขึ้นกุมใบหน้าที่เพื่อร้อน กันดำในใจว่า ‘เวรเอ๊ย’

ผ่านไปหลายวินาที ชื่อวีอดไม่ได้จึงโทร.กลับหาฟูเหียนเชิง พออีกฝ่าย รับสายก็แค้นหัวเราะใส่ “ดีเหลือเกิน คุณไปแล้วแต่ยังทิ้งสายสอดแนมไว้รอบ ตัวผมใช้ไหม ตอนนั้นคุณแนะนำฉูเหมิงให้ผมเพราะเอาไว้จับตาดูผมหรือ”

ฟูเหียนเชิง “ผมเปล่า...”

ชื่อวีนึกถึงอุ้งขาที่เจอกันเมื่อป้าย เลยซักถามว่า “แล้วทำไมอุ้งขายังไม่ไป”

ฟูเหียนเชิง “เอ่อ เขาไม่ใช่เจ้าหน้าที่หลักของหน่วยงานเรา ไปที่ไหน ผมไม่เกี่ยว”

ชื่อวีเลิกคิ้ว “ไม่เกี่ยวหรือ แล้วตอนนั้นใครเป็นคนให้ขามาสัมครตำแหน่ง ผู้ช่วยที่นี่”

ฟูเหียนเชิงพูดวกไปวนมา “ครั้งนี้หัวหน้าบอกให้เขารอรับคำสั่ง”

ชื่อวีหรีตลาง “คุณรู้สถานการณ์ของชื่อหยวนกรู้อย่างทะลุปรุโปร่งเลย ลินะ”

ฟูเหียนเชิง “รู้อ้างนิดหน่อย...”

ชื่อวี ...

ฟูเหียนเชิงรู้ว่าชื่อวีกำลังจะปริ๊ดแตก เลยปลอบเขาเสียงอ่อนโยน

“พอแล้วๆ คุณอย่าโมโหเลย คู่ชวงอยู่ต่อก็ช่วยงานได้เยอะจะตาย ดิออกไม่ใช่ เหรอ ผมบอกแล้วไง ผมจะติดตามสถานการณ์ของซือหยวนกรู๊ปอยู่ตลอด...”

ซือวีชบราม “คุณติดตามอะไร ติดตามว่าซือหยวนตกสู่วิกฤตยังงั้น เหรอ”

ฟูเหยียนเซิง “ที่ผมเพิ่งบอกไปเมื่อกี้ก็เพื่อจะช่วยให้คุณไม่ใช่ เหรอ ตอนนั้น คุณดูเอกสารการลงทุนของซานอวี่ก่อนหน้านี้อยู่ใช่ไหม ว่าบริษัทไหนพอจะ สามารถสนับสนุนเงินทุนได้บ้าง”

“อ้อฮี้” ซิววี่คิดในใจว่าปิดบังอะไรผู้ชายคนนี้ไม่ได้เลยจริงๆ

ฟูเหยียนเซิง “ตอนที่สวีจิ้งส่งมอบงานให้ผม ผมทำความเข้าใจข้อมูลของ ทุกบริษัทที่ซานอวี่เคยลงทุน และโทร.หาประธานบริษัทพวกนั้น แจ้งให้พวกเขา รู้ว่าซานอวี่เปลี่ยนผู้บริหารแล้ว แต่ผมก็ค้นพบว่าพวกเขาเห็นสวีจิ้งสำคัญกว่า ตัวบริษัทซานอวี่...”

เมื่อรู้ตัวว่าฟูเหยียนเซิงไม่กล้าพูดต่อ ซิววี่ก็มุ่นคิ้ว “คุณพูดต่อ”

ฟูเหยียนเซิง “โดยปกติแล้วการทำให้ผู้รับการลงทุนมีความรู้สึกแบบนี้ได้ แสดงให้เห็นว่าผู้ดำเนินการลงทุนมีการรวบรวมอำนาจ คุยโวหรือแสดงความ สามารถของตัวเองมากเกินไปในกระบวนการการลงทุน ถึงขนาดที่ให้ประโยชน์ แก่ผู้รับการลงทุนนอกเหนือจากเงินลงทุน เตือนเจ็ดที่สวีจิ้งลาออกคุณเสียใจอยู่ ผมเลยไม่อยากพูดว่าเขาไม่ดีต่อหน้าคุณ ยิ่งงั้นทุกคนก็มีวิธีการของตัวเอง ผม ไม่ปฏิเสธว่าสวีจิ้งเป็นคนมีความสามารถ แต่วิธีการของเขาทำให้คนที่เคยรับ การลงทุนจากซานอวี่ส่วนใหญ่จำได้แค่ตัวเขา ไม่จดจำซานอวี่ พวกเขาไม่รู้ ด้วยซ้ำว่าคุณเป็นใคร นั่นส่งผลให้ตอนที่คุณมารับช่วงต่อซานอวี่จะหลุดพ้น จากเขาไม่ได้เลย...ตอนนี้ซือหยวนกรู๊ปมีปัญหา สิ่งที่คุณคิดได้อย่างแรกคือ หากอนเน็กชันของซานอวี่ ความคิดนี้ไม่ผิด แต่พูดตามตรง คอนเน็กชันของ ซานอวี่ที่คุณสามารถใช้ได้ในตอนนี้มีขีดจำกัดจริงๆ”

“คุณแน่ใจเหรอ” เรียวนิ้วของซือวี่ที่จับมือถือขีดขาว เอ่ยถามอย่าง ไม่ยินยอม “แต่‘มีขีดจำกัด’ไม่ได้แปลว่าจะไม่มีสักรายใช่ไหม”

ฟูเหยียนเซิง “ใช่ ถ้าคุณจะหาจริงๆ ลองติดต่อคุณฉวีของหลงเซียนฟู้ด ดู บริษัทนี้เริ่มกิจการจากอาหารจานด่วน ตอนที่ซานอวี่ลงทุนกับหลงเซียนฟู้ด

สินทรัพย์รวมของพวกเขามีไม่ถึงสามร้อยล้าน แต่ถ้าวรมยอดขายทางอินเทอร์เน็ต และอาหารของเน็ตไอดอลในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มูลค่าการตลาดขึ้นเป็นสองพัน ล้านแล้ว ยังมีชิ้นหนึ่งยิวเมดิคัลบิวตี้ พวกเขาควมบรมบริษัทด้านความงาม ทางการแพทย์ขนาดเล็กส่วนใหญ่ในตลาดที่มีรูปแบบการทำกำไรอย่างเป็นระบบ รู้สึกว่าแนวโน้มดีใช้ได้ สองสามวันนี้คุณลองหาเวลานัดเจอซีอีโอหรือคนที่มึลสิทธิ์ มีเสียงของพวกเขาดู ส่วนที่เหลือผมว่าไม่จำเป็นต้องหาแล้ว...”

ซีอวีฟังฟูเหียนเซิงวิเคราะห์ให้ตนอย่างใจเย็นจากปลายสาย ในใจก็อด รู้สึกผิดหวังไม่ได้

สวีจิ้งก็ตีหรือจะฟูเหียนเซิงก็ช่าง ทำไมคนเหล่านี้ล้วนไม่อยู่ข้างกายเขา ในช่วงเวลาแบบนี้กันนะ...

กรุณาอ่าน

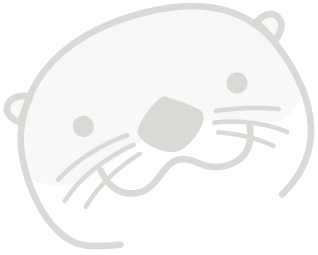
ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแรก”

ชื่อวี : คุณแม่จะมาเพื่อขึ้นเตียงกับผมทำเดี่ยวเลยหรอ

พี่เหียนเซิง : ผมไม่เจอคุณมาครึ่งค่อนปีแล้วนะ! วิดีโอคอลยั้วน้ำลายผม
มานานขนาดนี้ ยังไม่让我ไปนอนกับคุณอีก คุณคิดจะทำให้ผมหิวตายหรือ
ยังไง! OAO

ชื่อวี : คุณเป็นคนจะไปเอง! หิวต่อไปเถอะ!

ทดลองอ่าน

หลินเหอแคปปีตอล

แน่นอนว่า ความผิดหวังปรากฏขึ้นมาเพียงชั่วเวลาไม่กี่วินาทีเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นผู้ชาย ทั้งยังเฝ้าปรารถนาที่จะรับผิดชอบงานด้านใดด้านหนึ่งด้วยตัวเอง ย่อมไม่โศกเศร้าย่อท้อเพราะอุปสรรคเพียงเท่านั้น

ชื่อวีตั่งสติกล่าว “หลังเขียนพู่ดกับซินเหนี่ยวเมติคัลบิวตี้ใช้ไหม ผมรู้แล้ว”

ฟู่เหยียนเชิงกล่าวต่อ “สำนักงานใหญ่ของซินเหนี่ยวเมติคัลบิวตี้อยู่ที่ เยียนเจิง หลังเขียนพู่ดอยู่ที่หนานซือ ไม่ได้อยู่ที่เจิงทั้งสองแห่ง ตอนนี้คุณมีเรื่องขอร้องคนอื่นก็ต้องไปหาเขาถึงที่ ก่อนไปต้องแน่ใจว่าพวกเขาว่างมาเจอคุณ ถึงชื่อหยวนกรู๊ปจะตกอยู่ในวิกฤต แต่คุณก็ถือเป็นลูกชายของประธานบริษัทจดทะเบียน พวกเขาไม่เห็นชานอวี้อยู่ในสายตาก็ต้องรู้จักเหมยเว่ย รู้จักชื่อหยวน ให้ฉูเหมิงโทโรไปติดต่อก่อน ถ้าพวกเขาแสดงท่าทีไม่ให้เกียรติทางโทรศัพท์ นั่นก็ไม่ต้องหวัง ไม่ต้องไปแล้ว”

ชื่อวีตั่งรู้ว่าฟู่เหยียนเชิงพูดแบบนี้เพราะต้องการให้เขาว่างตัวสูงส่ง เขาจำที่พ่อพูดได้ บารมีในแวดวงธุรกิจสำคัญมาก ต้องถ่อมตนแต่ไม่ต่ำต้อย ทรงภูมิรู้ ทว่าไม่หยิ่งผยอง จริงอยู่ จะอย่างไรชื่อหยวนก็ยังเป็นบริษัทจดทะเบียน อยากจะยื่นหยัดต่อไปย่อมไม่ยาก ยากตรงการรักษาเงินทุนและฐานะปัจจุบันเอาไว้

มากกว่า

แต่ตอนนี้เหมยเวยกำลังแข่งขันกับเพีย Yao Yu ตอนที่นั้นเขาอุตสาห์ซื้อตัวชูจึงมาได้ก็ควรยอมรับแรงกดดันเหล่านี้ให้ได้ ถ้าบริษัทสองแห่งนี้ยื่นมือเข้าช่วยได้จริง ต่อให้พวกเขาเหยียดหยามซ้ำครึ่งชั่วคราว ตนจะยอมแพ้ง่ายๆหรือ

ชื่อวีทอดถอนใจแผ่วเบาเอ่ยว่า “พຽງนี้ผมจะลองติดต่อดูก่อนแล้วกัน”

พอได้ยินเสียงของฉูเหมิง เขาก็พูดกับปลายสาย “แค่นี้ก่อนนะ”

ฟูเหียนเชิงตอบ “อืม” หนึ่งคำพลางกำชับเขา “สุขภาพสำคัญที่สุดอย่าลืมหินข้าว”

ชื่อวียิ้มบาง “โอเค เดียวก็กินแล้ว”

เพิ่งวางสายไป ฉูเหมิงก็ผลึกประตูเข้ามา “ส่งข้อความหาคุณ คุณไม่ตอบฉันเลยเลือกข้าวหน้าปลาไหลของ ‘อิเคกามิ’ มาให้คุณ”

ชื่อวีตอบรับเสียงคลุ่มเครือ รับกล่องข้าวมาเอ่ยว่า “ขอบคุณแล้วครับ”

เขาเห็นฉูเหมิงชื่อมาแคโยเกิร์ตไข่ม้วนตำกับสลัดจึงยิ้มและถามว่า “คุณลดความอ้วนจริงหรือ”

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ เรียกว่ารักษาหุ่นมากกว่า สายงานนี้ของพวกเราต้องออกไปพบผู้คน ภาพลักษณ์สำคัญมาก” ฉูเหมิงเปิดฝาโยเกิร์ต ตักขึ้นมาหนึ่งช้อนก่อนจะกล่าวต่อ “ฉันไม่เหมือน ผอ.ฟู เขาน่าจะออกกำลังเป็นประจำฉันไม่ค่อยชอบออกกำลังกายเท่าไร เลยต้องคุมปากตัวเองให้ดี”

ฉูเหมิงกวาดตามองชื่อวี “คุณชื่อก็กำลังกายเหมือนกันใช่ไหมคะ”

ชื่อวียิ้มยิ้ม “ผมก็ออกบ้างไม่ออกบ้าง ไม่มีวินัยเท่าเขา”

ชั้นล่างของคอนโดที่เขาเช่าในปาโลอัลโตมีฟิตเนสอยู่ ชื่อวีจำได้ว่าฟูเหียนเชิงลงไปออกกำลังกายหนึ่งชั่วโมงแทบทุกวัน ผู้ชายอายุเกือบสามสิบแต่รอบเอวไม่มีเนื้อปลิ้นสักนิด อยู่บนเตียงก็...

ชื่อวีใบหน้าร้อนผะผ่าว หยุดความคิดที่มีต่อฟูเหียนเชิง ถามฉูเหมิงต่อ “คุณทำงานกับฟูเหียนเชิงมานานแค่ไหน”

ฉูเหมิง “แค่ปีครึ่งค่ะ แต่ถึงจะปีครึ่ง เขาก็ถือเป็นคนดังในหลักทรัพย์หมิงไห่ของพวกเราเลยละ”

ชื่อวีถามด้วยความสงสัย “ดังยังไงครับ”

ฉูเหมิงยอมไม่กล้าพูดถึงเรื่องเก่าบนสกายไลน์ต่อหน้าชื่อวีอยู่แล้ว เพียงอธิบาย “หน้าตา ฝีปาก ความสามารถในการทำงาน เป็นที่หนึ่งในทุกด้าน ตอนที่เขาเพิ่งมา มีสาว ๆ ในหมิงไท่อยากจีบเขาจนนับไม่ถ้วน เสียายที่มาแค่ไม่กี่เดือนเขาก็บอกว่าตัวเองมีแฟนแล้ว”

ชื่อวีสะอึก “พะ...แฟน?”

“คะ ดูเหมือนจะอยู่เมืองนอก ทั้งสองอยู่คนละไหมโซน สรุปว่าช่วงนั้นที่เขาอยู่หมิงไท่ ก่อนบ้ายสามของทุกวันเขาจะถือมือถือไม้ห่างมือเลย คอยหยิบมาดูทั้งสองสามนาที คนทั้งแผนกต่างรู้ว่าเขามีแฟนที่ติดเขามาก...” ฉูเหมิงพูดไปพลางสั่งเกตสายตาของชื่อวีไปพลาง

ชื่อวีกระแอมกระไอหนึ่งเสียง รีบเปลี่ยนเรื่องคุย “เดี๋ยวคุณช่วยผมหาเอกสารของหลงเชียนฟู้ดกับชินเหนี่ยวเมตคัลบิวตี้ในแฟ้มหน่อย สรุปแล้วส่งอีเมลให้ผม วันนี้นี้ก็มากแล้ว ผมกินเสร็จจะขอตัวกลับก่อน ไว้ค่อยโทร.คุยกัน”

ระหว่างทางกลับบ้าน ชื่อวีนั่งนึกถึงคำพูดของฉูเหมิงในรถ ก่อนจะอดไม่ได้เปิดมือถือดูรูปฟู่เหียนเชิงแล้วหัวเราะออกมา ทำให้เขาไม่รู้เลยว่าฟู่เหียนเชิงมองว่าเขาเป็นแฟนของตัวเองตั้งแต่สองปีที่แล้ว

วันรุ่งขึ้น ฉูเหมิงติดต่อผู้รับผิดชอบของหลงเชียนฟู้ดและชินเหนี่ยวเมตคัลบิวตี้ไปบังเอิญอย่างยิ่ง ช่วงนี้หยางเสี่ยวเสวี่ซีโอของชินเหนี่ยวเมตคัลบิวตี้มาธุระที่ไท่เจิงพอดี้ เพื่อประหยัดเวลา ฉูเหมิงกับหยางเสี่ยวเสวี่จึงนัดพบกันตอนเที่ยงของวันถัดไป

พอคุณฉวีได้ยื่นชื่อซานอวีและชื่อวีก็ไว้หน้า ตอบรับว่าจะหาเวลามาเจอ แต่เขาประจำการอยู่ที่หนานชื่อ ต้องให้ชื่อวีไปหาเอง นัดกันไว้ตอนบ้ายในอีกสามวันให้หลัง

หลังจากยืนยันการนัดหมายแล้ว ชื่อวีก็รีบทำความเข้าใจสถานการณ์ของชินเหนี่ยวเมตคัลบิวตี้และประวัติของซีโอคนนั้น พอนึกถึงที่ซูจิ้งเคยพูดว่าในอนาคตจะทำเวชศาสตร์ไฮเทค ก็รู้สึกว่าจะทำให้ไม่ชวนมาลงทุน บริษัทนี้ก็อาจจะได้ร่วมงานกับเหมยเวยเหลียนชิวในวันหน้าอยู่แล้ว จึงโทร.หาอู๋ชวงให้เขาสรุปข้อมูลของเหมยเวยเหลียนชิวแทนตัวเอง และส่งมาเพื่อไว้ใช้

พอถึงเวลานั้นพบกับหยางเสี่ยวเสวี่ ซิววีเป็นฝ่ายจอร์ร้านอาหารเอง เป็นห้องอาหารโรงแรมไฮเวิร์ดจอห์นสัน

ซิววีกับฉูเหม็งมาถึงก่อนเวลา รอหยางเสี่ยวเสวี่ครึ่งชั่วโมง อีกฝ่ายค่อยมาถึง

...

ในข้อมูลเขียนไว้ว่าผู้หญิงคนนี้อายุประมาณสี่สิบกว่า แต่ดูท่าทางแล้วต่างจากฉูเหม็งที่อายุเพิ่งสามสิบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ใบหน้าดูงามหมดจด เป็นป้ายโฆษณาเคลื่อนที่ได้ของอุตสาหกรรมของเธออย่างแท้จริง

“คุณซี คุณฉู รถติดนิดหน่อย ขอโทษที่ทำให้พวกคุณรอนานนะคะ” หยางเสี่ยวเสวี่ยิ้มละไมกล่าว

ฉูเหม็งกล่าว “ไม่เป็นไรค่ะ ใครๆ ก็รู้ว่าการจราจรของไท่เฉิงไม่สิ้นไหล คุณเจียดเวลามาเจอเราได้ก็ถือเป็นเกียรติมากแล้วค่ะ”

“ได้ยังไงกัน พวกคุณนัดเจอฉัน ฉันไม่เห็นแก่หน้าชื่อหยวนกรู๊ปก็ต้องไว้หน้าคุณสวีบริษัทลงทุนซานอวี่”

พอหยางเสี่ยวเสวี่นั่งลง ดวงตาทั้งคู่ก็ยังจับจ้องไปที่ซิววี “คุณซีหล่อมากจริงๆ ตอนนั้นที่คุณสวีลงทุนกับพวกเรา ฉันบอกว่าคุณอยากทำหน้าที่ให้มาหาฉัน เขาตอบว่าไม่อยาก ฉันเลยบอกว่าให้คนสนิทมาแทนก็ได้ เขาพูดล้อเล่นกับฉันว่าคนเบื้องหลังซานอวี่ยังไม่จำเป็นเข้าไปใหญ่ ตอนนั้นฉันยังไม่เข้าใจว่าเขาหมายความว่าอะไร พอวันนี้ได้เจอฉันก็เข้าใจแล้ว”

ซิววีได้ยื่นเธอพูดถึง ‘คุณสวี’ ไม่ขาดปาก ในใจก็หนักอึ้ง แต่ยังคงยิ้มกล่าว “คุณหยางชมเกินไปแล้วครับ”

หยางเสี่ยวเสวี่ “ไม่เลยค่ะ ฉันพูดตามจริง ฉันว่าคุณหน้าตาโดดเด่นกว่าพวกนักแสดงดั่งๆ ในทีวีซะอีก”

สองฝ่ายต่างเกรงใจใส่กันอยู่ครู่หนึ่ง พออาหารมาเสิร์ฟก็คุยเรื่อยเปื่อยกันต่อ ทุกครั้งที่ซิววีส่งสายตาเตือนให้ฉูเหม็งเข้าประเด็นหลัก คุณหยางก็จะพูดเรื่องอื่น มีอาหารดำเนินไปกว่าครึ่งก็ยังไม่ได้คุยงานกัน

ซิววีเองก็รู้ว่าสถานการณ์แบบนี้เป็นเรื่องปกติ เขาอยากเอาเงินจากกระเป๋าเงินคนอื่นก็ต้องเอาอกเอาใจอีกฝ่ายจนพอใจก่อน เหมือนตอนที่วีเหลียน

เจอพวกเขา ทั้งพินอปปิเทา ทั้งพะเน้าพะนอ นั้นล้วนเป็นสิ่งที่สมควรทำ แต่ชื่อวีไม่ใช่คนที่จะกล้ากลั่นความอัปยศได้ และเขาก็ไม่มีเวลาพูดอ้อมค้อมกับหยางเสี่ยวเสวี่

มืออาหารดำเนินไปพอสมควรแล้ว ชื่อวีจึงอดเอ่ยปากไม่ได้ “คุณหยางเจตนาที่เรามาในวันนี้คาดว่าคุณน่าจะทราบดี ซานอวี่กับซินเหนี่ยวถือว่าคุณมีวาสนาต่อกัน ถึงผู้ดำเนินการลงทุนจะไม่ใช้ผม แต่ก็ก็เป็นคนที่ผมไว้วางใจ ช่วงเดือนห้าเราคาดการณ์ถึงความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น จึงถอนการลงทุนกะทันหัน ซึ่งเป็นเหตุสุดวิสัย ตอนนี้อยู่หวนกรู๊ปเจอร์วิกฤต ผมนัดพบคุณมาเพื่อเรียนถามว่าคุณช่วยเห็นแก่ไมตรีที่ซานอวี่เคยลงทุน ช่วยพวกเราสักหน่อย แต่การช่วยครั้งนี้จะไม่สูญเปล่า ตอนนี้อยู่หวนกรู๊ปเจอร์วิกฤต กำลังแข่งกับเพียฮงจวง ความงามทางการแพทย์ก็เป็นหัวข้อสนทนายอดนิยมในชุมชนแพลตฟอร์มของเราด้วย ถ้าซินเหนี่ยวยอมลงทุนในชื่อหวนกรู๊ปเจอร์วิกฤตก็มีโอกาสมากที่จะได้ร่วมมือกับเพียฮงจวงเหลียนชิวในอนาคต”

ชื่อวีอยากกลืนน้ำให้จู่เมิ่งเอาเอกสารของเพียฮงจวงเหลียนชิวออกมา ทว่าหยางเสี่ยวเสวี่กลับยกมือเอ่ยห้าม “คุณซี วันนี้เราแค้นมากินข้าวกันเท่านั้น”

หัวใจของทั้งสองต่างเต้น ‘ตุ้กตุ้ก’ หยางเสี่ยวเสวี่มองชื่อวีพลางเอ่ยว่า “ตอนนั้นที่ซานอวี่ลงทุนในซินเหนี่ยว ฉันซาบซึ้งใจอย่างยิ่ง เดือนห้าที่พวกคุณถอนการลงทุน คุณสวีทนายทุนเจ้าอื่นมาให้ฉันแทนแล้ว ฉันกับคุณสวียังมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน การร่วมมือที่คุณกล่าวมาทำให้ฉันหวั่นไหวมากก็จริง แต่ทั้งคุณและฉันต่างเป็นนักธุรกิจ คุณลองคิดในมุมมองของฉันดู สิ่งที่เหมาะสมเพียฮงจวงจวงก็มีเหมือนกัน ปัจจุบันสองบริษัทอยู่ในระดับเดียวกันสำหรับฉันแล้ว ถ้าร่วมมือกับกลุ่มธุรกิจที่ราคาหุ้นคงที่และเงินทุนหนา ความเสี่ยงจะไม่ยิ่งต่ำกว่าเธอคะ”

ชื่อวีอึ้งงัน “คุณสวีทนายทุนเจ้าอื่นให้พวกคุณแล้ว?”

“ใช่ค่ะ ฉันทราบที่สวีจิ้งไปจากซานอวี่แล้ว ฉันไม่ควรบอกคุณ” หยางเสี่ยวเสวี่มองเขา เอ่ยถ้อยคำแฝงความนัย “แต่วันนี้ฉันมาพบคุณเพราะชอบคุณมากจริง ๆ เราอยู่ในวงการเดียวกัน ฉันคิดว่าสักวันคุณคงจะรู้ ตอนนี้อยู่หวนกรู๊ปเจอร์วิกฤตอยู่ที่หลินเหอแคปปิตอล เงินทุนที่ซานอวี่ถอนออกไป เขาให้หลินเหอ

แคปปิตอลลงทุนให้ฉันเป็นเท้าตัว หลินเหอแคปปิตอลคือบริษัทลงทุนส่วนตัวของ หลินฮ่วน เขามีหุ้นในเพียหยางจวงที่กำลังแข่งกับพวกคุณอยู่ 40% เป็นคน ต้องมีคุณธรรม ถ้าตอนนี้ฉันช่วยพวกคุณ จะไม่เป็นการหาเรื่องหลินฮ่วน เหวอคะ”

ซือวีได้ยินคำนี้ก็กระจำง้าง อยากให้ซินเห่นช่วยเหลืคงเป็นไปได้ แล้ว เขาพยักหน้ากล่าว “ผมเข้าใจแล้วครับ ขอขอบคุณหยางที่บอกผม ตามตรง”

หยางเสี่ยวเสวี่เอ่ย “ไม่เป็นไรคะ ฉันมาพบคุณวันนี้ไม่ได้ตั้งใจจะฉีกหน้า คุณ แต่อยากทิ้งเส้นสายในอนาคตให้พวกเรา รถเล่นถึงภูเขาย่อมมีหนทาง เมื่อถึงคราวสิ้นหวังย่อมพบทางออก วงการธุรกิจมีตัวแปรเยอะ วันนี้เป็นศัตรู กัน พรุ่งนี้อาจได้เป็นเพื่อนกัน แม้ว่าตอนนี้ชื่อหยวนกรู๊กำลังเผชิญวิกฤต แต่ ฉันเชื่อว่าด้วยศักยภาพของพวกคุณจะต้องผ่านด่านนี้ไปได้แน่ ถ้าอนาคตเรา ไม่ได้อยู่ฝั่งตรงข้ามกันแล้ว ฉันจะต้องพิจารณาร่วมมือกับพวกคุณอย่าง แน่แน่นอน”

ซือวีระบายยิ้มกล่าว “หวังว่าจะเป็นแบบนั้นครับ”

จากนั้นพวกเขาพูดจาเกรงใจกันต่ออีกเล็กน้อย หยางเสี่ยวเสวี่ก็วาง ตะเกียบ บอกว่ามีธุระต้องขอตัวก่อน

ซือวีกับฉูเหมิงลุกขึ้นไปส่ง พออีกฝ่ายไปแล้ว ฉูเหมิงก็อดแหวะไม่ได้ “ผู้หญิงคนนี้ร้ายกาจจริง ๆ คำพูดดีเลวเอาไปพูดเองหมดเลย!”

ซือวีเอ่ยอย่างสะทอนใจ “ผู้หญิงอายุสี่สิบ ถ้าไม่แน่จริงก็คงมาไม่ถึงจุดนี้ หรอก”

ฉูเหมิงนึกถึงสายตาที่หยางเสี่ยวเสวี่พินิจมองซือวีเมื่อครูนี่ก็แสดงอาการ หวงเจ้านายขึ้นมา “คุณไม่เห็นหรือว่าเมื่อกี้เธอมองคุณยังไง อายุสี่สิบกว่าแล้ว พระเจ้า...คุณยังรักษาทำที่แบบนั้นกับเธอได้อีกหรือ”

ซือวีกลุ่มใจ “สายตายังไง”

“...เหมือน...เหมือนหมาป่าจ้องเขมือบ?” โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่พูดว่า ‘ฉันขอบคุณมากจริง ๆ’ ประโยคนั้น ฉูเหมิงยังขนลุกไปทั้งตัว

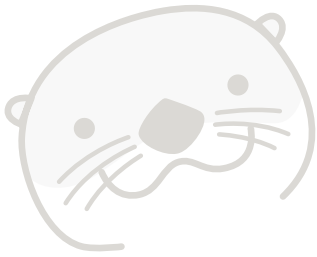
แต่ด้วยหน้าตาระดับนี้ของซือวี ทำให้เขามีความสามารถในการต้านทาน

สายตาต่างๆ นานาจากผู้คนตั้งนานแล้ว เขาเอ่ยอย่างช่วยไม่ได้ “ไม่หรรอครับ ผมชินแล้ว”

ฉู่เมิ่งเดิมอยากก่อนแค่ต่ออีกสักสองประโยค แต่นึกขึ้นได้ว่า ‘คุณป้า’ อย่างเธอก็เคยคิดไม่ซื่อกับชื่อเว็บนสกายไลน์ ทำตัวพอๆ กับหยางเสี่ยวเสวี่จึงไม่กล้าพูดต่อ

หลังจ่ายเงินเสร็จ ฉู่เมิ่งก็เอ่ยขึ้น “เฮ้อ กินข้าวหนึ่งมื้อแต่ไม่ได้อะไรสักอย่าง”

ชื่อวีกล่าวเสียงแผ่วเบา “ก็ไม่ใช่ว่าไม่ได้อะไรเลย อย่างน้อยเธอก็บอกผมว่าสวี่จิ้งไปที่ไหน”

กดจออ่าน

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแรก”

กลุ่มย่อยเม้าท์มอยแห่งหมิงไท่...

ฉู่เมิ่ง : เพื่อนสาว ฟันธงแล้ว! ‘เพื่อน’ที่ ผอ.ฟู๋คุยแซ่ดด้วยตอนนั้นคือ
เจ้าแก่น้อยแห่งซือหยวนกรุงปักกิ่ง!

หลินหนาน : พระเจ้า! รักแรกจูบบนสกายไลน์เธอ นี่มันสามปีกว่าเข้าไป
แล้วนะ!

คนอื่น : นี่คือรักแท้ชัด ๆ!

ฉู่เมิ่ง : วันนี้ฉันได้ยินเจ้าแก่น้อยถาม ผอ.ฟู๋ว่าอยากมาเพื่อขึ้นเตียงกับเขา
ใช่ไหม!

คนอื่น : กริ๊ดดดดดดด...

กดลองอ่าน

ดังกังไปมา

เรื่องที่ชื่อวี นัดพบชื่อโอของซินเหนี่ยว ซีหยวนเจิงก็พอรู้มาบ้าง คินนั้นจึงถามถึงเรื่องนี้ ชื่อวีเล่าบทสนทนาของเขากับหยางเสี่ยวเสวี่ไปตามตรง ซีหยวนเจิงโกรธจนเสียอาการ “พอมองสวี่จึงผิดไปจริงๆ! เขาไม่คิดเลยเธอว่า ถ้าไม่มีทรัพยากรของซานอวี เขาจะมีวันนี้ได้อย่างไร พ่อดคิดว่าเขาออกเพราะคิดเห็นไม่ตรงกับลูก คิดไม่ถึงว่าเขาจะป็นเกลียว ไม่ถามไถ่โยติ๊กข้างเถอะ ตอนนี้ยังกลายเป็นหินขัดขาพวกเร่อีก!”

“คิดเห็นไม่ตรงกัน? พอรู้ได้อย่างไร” เห็นซีหยวนเจิงสีหน้าแข็งทื่อ ชื่อวีก็จับได้ว่ามีความลับปิดบัง รบเร้าไต่ถามต่อ “พี่จี้บออะไรพอใช่ไหม”

ซีหยวนเจิงแค้นเสียงเย็น นิ่งหน้ากล่าวว่า “ตอนที่เขามายืนโบล่าออก เราคุยกันนานมาก เขาเล่าอย่างละเอียดว่าลูกกับเขามีปากเสียงกันหลายครั้ง ทั้งยังบอกอีกว่า ไม่ว่าตอนนี้เขาพูดอะไรหรือทำอะไร ลูกก็ไม่ยอมรับเขา นั่นทำให้เขารู้สึกพ่ายแพ้มาก...เขายังเอ่ยถึงฟูเหยียนเซิง บอกว่าไม่สามารถรับได้ที่ลูกเชื่อใจคนอื่นมากกว่าเขา”

ชื่อวีมุ่นคิ้ว “เขาเป็นคนพูดเองเลยเธอ”

ซีหยวนเจิง “ใช่ ตอนแรกพ่อดคิดว่าสวี่จี้จะพูดกับลูกเอง ถ้าเขาจะไปก็ควรให้คำอธิบายต่อลูก เรื่องเหล่านี้ไม่ควรออกจากปากพ่อ คินนั้นที่ลูกถาม

พ่อเลยไม่ได้บอก...แต่ตอนนี้ท่าทางเขายังไม่ได้บอกลูก”

ชื่อวีหุ่ลุปตาลง ตอบรับหนึ่งเสียง

“แต่พ่อว่าความคิดเหล่านั้นของเขาไม่ค่อยปกติ ถ้าอนาคตลูกมาแทนที่ตำแหน่งของเขา รอบกายจะมีคนที่เชื่อถือได้แค่คนเดียวได้ยังไง พ่อก็เคยเตือนเขาว่าชื่อหยวนกรู๊ปเป็นองค์กรใหญ่ขนาดนี้ เขากังวลว่าจะไม่มีที่ให้แสดงความสามารถหรือไม่ เขาบอกว่ารู้แก่ใจดี แต่แค่ปล่อยวางไม่ได้...”

พูดไปพูดมา ชื่อหยวนเฉิงก็อดนึกถึงความสัมพันธ์ของชื่อวีกับฟูเหยียนเซิงไม่ได้ เมื่อก่อนเขาไม่รู้ เวลาสวีจิ้งพูดเรื่องเหล่านั้นให้ฟังจึงไม่ได้คิดอะไรมาก แต่ตอนนี้มาลองคิดดูแล้ว ในใจก็เกิดความคิดพิสดารขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ หรือว่าสวีจิ้งก็...

ชื่อหยวนเฉิงตกตะลึงพริ้งเพริด พินิจมองลูกชายของตัวเองอย่างเงิบเขียบ แล้วก็ปลันรู้สึกรุ่นง่านกับความสงสัยของตัวเอง รีบกระแอมกระเือกกล่าวต่อ “ตอนนั้นพ่อเลยพูดไปว่าถ้าเขายอมรับไม่ได้ที่ข้างกายลูกมีคนอื่นจริงๆ นั่นก็ไปซะเถอะ เพราะถ้าอยู่ต่อไปอาจไม่ใช่เรื่องดีต่อลูก แต่ใครจะไปคิดว่าเขาจะ...”

ชื่อหยวนเฉิงเดิมอยากด่าว่าสวีจิ้งน่ะคุณ แต่พอเห็นลูกชายสีหน้าเศร้าสร้อยสุดท้ายก็บีบปากที่กำลังจะเอื้อนเอ่ย

“ช่างเถอะ ชินเหนี่ยวกี่แค่บริษัทใหม่ที่มูลค่าตลาดพันกว่าล้าน สิทธิทรัพย์เทียบไม่ได้กับชื่อหยวนกรู๊ป หวังเงินตั้งจะถอนการลงทุน พวกเขาไม่มีทางควักห้าร้อยล้านออกมาได้...ไม่ช่วยก็ไม่ต้องช่วย” ชื่อหยวนเฉิงเหลือบมองชื่อวีด้วยความกังวล “ลูกรีบไปพักผ่อนเถอะ อย่าให้แม่เห็นแล้วเป็นห่วง”

ชื่อวีตอบ“อืม”หนึ่งคำ ก่อนหันหลังออกจากห้องทำงานไป

ชื่อหยวนเฉิงมองตามแผ่นหลังของลูกชายพลางถอนหายใจด้วยความกลัดกลุ้ม เด็กคนนี้ทั้งนำโมโห ทั้งนำทะเล้นอม...

พอกลับมาถึงห้องนอน ชื่อวีก็ยกขาหนึ่งลงข้างเตียง สอดนิ้วเข้าไปในไรผม กดศีรษะของตัวเองด้วยความเศร้าสลดหดหู่

บางครั้งเขาก็คิดเหมือนกันว่าถ้าเขาเชื่อฟังสวีจิ้งทุกอย่าง รักษาระยะห่างจากฟูเหยียนเซิง ถ้าเขาไม่ทำให้สวีจิ้งโกรธ ตอนนี้สวีจิ้งก็จะยังอยู่ชานอวีแบบนั้นก็จะไม่เกิดเหตุการณ์อย่างในวินาทีหรือเปล่า

...ไม่

ต่อให้ฟูเหียนเซิงไม่ได้อยู่ข้างกายเขา ตระกูลซือก็ต้อเกิดปัญหาอยู่ดี และอาจไม่มีใครเตือนเขาเรื่องปัญหาการบริหารในเหมยเวย ตระกูลจางจะแทรกตัวเข้ามาลวงหน้าและโจมตีชื่อหยวนกรุปหนักหน่วงกว่านี้ การถอนการลงทุนของหวังเจินตั้งไม่ใช่เรื่องกะทันหันที่เหนือการคาดการณ์อะไร เขาไม่ควรคิดว่าเรื่องทุกอย่างล้วนเป็นความผิดของตัวเอง...

แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขามีส่วนผิด

เขาไม่ได้จัดการความสัมพันธ์ของสวีจิ้งให้ดี

ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนพวกเขาสนิทกันมากขนาดนั้น ทั้งๆ ที่คุยกันทุกเรื่อง...

ชื่อวีระชัชชีว์แน่น ทั้งเส้นผมของตัวเองอย่างแรง

แต่แล้วความเป็นจริงก็ไม่ปล่อยให้เขาสำนึกเสียใจต่อ ชื่อวีเงียงบังนอยู่ ลักพังกี่ลูกขึ้นไปหยิบสมุดบันทึกของตัวเองออกมา นั่งลงหน้าโต๊ะเขียนหนังสือ

แม้ว่าซานอวีจะอยู่ในชื่อของชื่อวี แต่กลับเป็นซานอวีของสวีจิ้ง เขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีตได้ แต่ปูหนทางอนาคตให้กับซานอวีตั้งแต่วันนี้ให้ได้

ชื่อวีดูเอกสารเกี่ยวกับซินเหี้ยวเมติคัลบิวตี้ที่หาเจอเมื่อสองสามวันที่ผ่านมา พลังไทร. หาเยชินทรู อธิบายสถานการณ์ของซินเหี้ยวให้เยชินทรูฟังคร่าว ๆ และบอกผลลัพธ์ที่เขาไปเจอทางเสี่ยวเส่วี่มาวันนี้ ให้เยชินทรูออกเอกสารขอรับการลงทุนของเหมยเวยเหลียนชิวแล้วส่งไปให้หยางเสี่ยวเส่วี่

เยชินทรู “เอกสารขอรับการลงทุน? คุณจะระดมทุนให้เหมยเวยเหลียนชิว เทรอครับ”

ชื่อวี “ผมรับปากซูจิ้งแล้วว่าจะไม่ปล่อยให้เงินลงทุนของบริษัทเทคโนโลยีขาดช่วง ในเมื่อช่วงนี้กลุ่มธุรกิจอาจจวกักเงินให้ไม่ได้ ผมก็ต้องหาทางหาเงินจากข้างนอก”

เยชินทรูเอ่ยอย่างงุนงง “แต่เธอบอกชัดเจนแล้วว่าตอนนี้ซินเหี้ยวอยู่ ผึ่งเดียวกับหลินฮ่วน ถ้าเราส่งเอกสารขอรับการลงทุนให้เธอ จะไม่เป็นการหาเรื่องใส่ตัวเธอครับ”

ชื่อวีกล่าวตอบอย่างใจเย็น “ซินเหี้ยวเคยเป็นลูกค้ำของซานอวี นั่นก็คือ पार्टเนอร์ธุรกิจในอนาคตของบริษัทในเครือทุกแห่งของซานอวีและชื่อหยวนกรุป

หยางเสี่ยวเสว่บอกว่า เป็นคู่แข่งกันแค่ชั่วคราว ตอนนี้เป็นศัตรู วันหน้าก็ไม่แน่ เธออาจจะดีกับหลินฮ่วนแค่ชั่วคราวเพราะไมตรีของสวีจิ่ง แต่ไมตรีครั้งเดียว ไม่มีทางอยู่ไปตลอดชีวิต มันขึ้นอยู่กับการพัฒนาของธุรกิจและผลประโยชน์ บริษัทอย่างแท้จริง ผมเชื่อว่าเธอจะปฏิบัติโดยใช้สายตาของนักธุรกิจ ตอนนั้น ชื่อหยวนกรู๊ปมีเรื่องเข้ามาตลอด แต่การพัฒนาของเหมยเว่ยเหลียนชีวี่มีแนวโน้ม นำหน้าเพียวหงจวงแล้ว ถ้าเรายังเอาชนะอีกฝ่ายภายใต้สถานการณ์ที่การเงิน ผิดเคืองแบบนี้ได้ สามารถทำให้คุณหยางมองเห็นผลประโยชน์ในการร่วมมือ กับเหมยเว่ยเหลียนชีวี่ได้มากกว่านี้ และผลประโยชน์นี้ยิ่งใหญ่กว่าเงินลงทุนที่ หลินฮ่วนให้เธอ เธอจะต้องเลือกเราแน่นอน อีกอย่าง...”

ขณะที่กำลังจะพูดต่อก็มีสายวิดีโอคอลเข้ามา ชื่อวีเหลียมมองเล็กน้อย พลังกล่าวกับเย่ซินหู “ผมขอรับสายก่อน เดี่ยวโทรกลับไป”

ชื่อวีก็ได้รับวิดีโอคอล สองวินาทีต่อมา ภาพของฟูเหียนเซิงที่เพิ่งอาบน้ำ เสร็จก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอมือถือ

เห็นชายหนุ่มสวมชุดนอนผ้าฝ้ายแขนยาวสีเทา พันผ้าพันคอสีขาว แขนเสื้อถลกขึ้น ดิดกระดุมแค่เม็ดเดียว ดูไปแล้วผ่อนคลายมาก

ชื่อวีคิดว่าฟูเหียนเซิงเพิ่งออกกำลังกายเสร็จกลับมา

สำหรับคนที่มีความรัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคู่รักที่ต้องห่างกันเกือบครึ่งปี ภาพที่คนรักเพิ่งอาบน้ำเสร็จนั้นน่าดึงดูดจนแทบอดใจไม่ไหว

ชื่อวีเคยยั่ววนฟูเหียนเซิงหลายครั้งด้วยวิธีการต่างๆ นานา แต่เขาไม่เคยพูดว่าท่าทางนี้ของฟูเหียนเซิงก็มีผลต่อเขาเหมือนกัน

...

ฟูเหียนเซิงถือแก้วค็อกเทลใส่อ่อนอยู่ในมือ เอ่ยถามกับมือถือด้วยสีหน้า เครื่องขรั้ม “ที่รัก เป็นยังไงบ้าง”

“...อะไรเป็นยังไงบ้าง” ชื่อวีแสร้งเอ่ยอย่างนิ่งขรั้ม

“วันนี้คุณไปเจอชื่อโอของซินเหนี่ยวนามาไม่ใช่หรือ” ฟูเหียนเซิงตืมน้ำ อาจเพราะน้ำยังร้อนอยู่ เขาจึงมุ่นคิ้วแล้ววางไว้ด้านข้าง ถามว่า “เป็นยังไงบ้าง”

ชื่อวีเลิกคิ้ว “ฉู่เมิ่งไม่ได้บอกคุณหรือ”

ฟูเหียนเซิงเอ่ยอย่างช่วยไม่ได้ “เรื่องพรรคนี้เธอจะบอกผมได้ยังไง

คุณคิดว่าเธอเป็นทูตาให้ผมจริงหรือ”

ซีอวี่กล่าวเสียงเรียบ “หยางเสี่ยวเสวี่จากซินเหินเหี้ยวบอกผมว่าสวีจิ้งไปอยู่หลินเหอแคปปิตอล พอซานอวี่ถอนการลงทุน สวีจิ้งก็ให้หลินฮ่วนลงทุนสองเท่า เธอจำไมตรีของสวีจิ้งไม่ใช่ซานอวี่ เลยช่วยพวกเราไม่ได้”

“หลินเหอแคปปิตอล? บริษัทลงทุนของหลินฮ่วนหรือ” ฟุเหยียนเซิงอึ้งงันเอ่ยด้วยความแปลกใจ “ก่อนหน้านี้ผมไม่เห็นการระดมทุนของหลินฮ่วนในข้อมูลสาธารณะของซินเหินเหี้ยว”

ซีอวี่กวาดตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์ สิ่งที่เขาอยากบอกเยซินหฺวู่ก็คือเรื่องนี้

“ใช่ ผมก็เพิ่งตรวจสอบมา หลังจากซานอวี่ถอนการลงทุน รายชื่อผู้ถือหุ้นในซินเหินเหี้ยวมีบริษัทลงทุนที่ชื่อ ‘โนวาตะ’ เพิ่มขึ้นมา หุ่นที่บริษัทนี้ถืออยู่มีแค่หนึ่งในสี่ของซานอวี่ตอนนั้น... ผมคิดว่าถ้าโนวาตะเป็นบริษัทลูกในชื่อหลินฮ่วน มีความเป็นไปได้ไหมว่าเพราะตอนนี้มูลค่าตลาดของซินเหินเหี้ยวเพิ่มขึ้นแล้ว ดังนั้นต่อให้เป็นเงินทุนสองเท่าก็ไม่ได้หุ่นเท่าเดิมแล้ว”

ฟุเหยียนเซิง “อาจเป็นไปได้ ผมเคยดูงบการเงินหลายปีก่อนของซินเหินเหี้ยว ผลตอบแทนการลงทุนต่อปีเกือบจะ 300% เป็นบริษัทที่ประสบความสำเร็จ ถ้าพวกเขาจะขยายเงินทุน คงมีแต่คนแย่งเอาหุ้น ดังนั้นก็ไม่แน่ว่าใครให้ไมตรีใคร”

ซีอวี่มุ่นคิ้ว “คุณหมายถึงคุณหยางให้หลินฮ่วนลงทุนกลับกลายเป็นการตอบแทนสวีจิ้งหรือ”

ฟุเหยียนเซิง “ถูกต้อง จุดมุ่งหมายของบริษัทจัดการลงทุนคือใช้เงินสร้างเงิน นายทุนต้องเลือกที่ที่เห็นกำไรชัดเจนก่อนอยู่แล้ว ที่ผมให้คุณไปหาซินเหินเหี้ยวกับหลงเซียนเพราะสองบริษัทนี้เป็นบริษัทมูลค่าสูงที่นายทุนชื่นชอบ ตอนนั้นสวีจิ้งลงทุนให้พวกเขา แต่ซานอวี่ก็ได้กำไรจากตรงนั้นไปแล้ว ตามหลักแล้วควรจะเป็นความสัมพันธ์ที่ได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย ไม่มีใครติดค้างใคร แต่ในเมื่อเคยร่วมงานกันก็ถือว่ามิใช่ไมตรีต่อกัน บวกกับเหมยเว่ยเหลียนชวี่ก็ทำแพลตฟอร์มความงามเช่นกัน สำหรับซินเหินเหี้ยวแล้วย่อมถือว่าเป็นพาร์ตเนอร์ธุรกิจในอนาคต”

พอได้ยินฟูเหียนเชิงวิเคราะห์แบบนี้ ชื่อวีก็ยิ่งเชื่อมั่นในวิธีการของตัวเอง

บางทีการที่หยางเสี่ยวเสวี่มาพบพวกเขาววันนี้ ก็เพื่ออยากดูว่าเขาเป็นคนที่อย่างไร เหมาะสมที่จะร่วมงานกันในระยะยาวหรือไม่...

เป็นไปตามคาด ฟูเหียนเชิงพูดจบก็ทอดถอนใจ “ในเมื่อเธอบอกว่าช่วยไม่ได้ ฉันก็ดูว่ามีโอกาสร่วมงานอย่างอื่นกันหรือเปล่า”

ชื่อวีนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้จึงถามฟูเหียนเชิง “ทำไมคุณไม่เปลืองใจสักนิดที่สวีจิ้งไปอยู่กับหลินฮ่วน”

ฟูเหียนเชิงยกแก้วน้ำขึ้นมาอีกครั้ง “ผมไม่อยากทำร้ายจิตใจคุณ แต่ที่เป็นเรื่องปกติของโลกธุรกิจ หลินฮ่วนมีภูมิหลังที่แข็งแกร่ง ก่อนหน้านี้เราก็ไม่ใช่ไม่เคยได้ยินข่าวลือว่าหลินฮ่วนชื่นชมสวีจิ้ง สวีจิ้งออกจากซานอวีไปอยู่กับเขาแล้วแปลกตรงไหน คุณก็เดาออกอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

ชื่อวี ...

ถูกต้อง ตอนสิ้นเดือนเจ็ดที่พวกเขาถูกสวีจิ้งเห็นเข้าที่ซานอวี เขาตามออกไปถามสวีจิ้ง ฟูเหียนเชิงก็ได้ยินแล้ว แต่ตอนนั้นเป็นแค่การคาดการณ ไม่ได้ฟังจริง

ทว่าวันนี้ตอนที่เขาได้ยินความจริงจากปากหยางเสี่ยวเสวี่ หัวใจก็เจ็บปวดราวกับถูกสาดด้วยน้ำเย็นเฉียบ

...ไปที่ไหนก็ได้ ทำไมต้องไปหาหลินฮ่วนด้วย

สวีจิ้งต้องรู้แน่นอนว่าหลินฮ่วนจะร่วมมือกับเพียวยาที่เป็นคู่แข่งของเหมยเว่ย เขาไปที่นั่นก็เท่ากับยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามตน!

ก่อนหน้านี้เขายังหาข้ออ้างให้สวีจิ้ง คิดว่าอีกฝ่ายคงจะไม่ใจแคบขนาดนี้ ถึงจะไปตามทางของตัวเอง แต่ก็ยังนึกถึงบุญคุณที่ชื่อหยวนกั๋วปูดูแลมาไม่ถึงขั้นตั้งตัวเป็นศัตรูกับพวกเขาจริง ๆ แต่เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้กลับทำลายความหวังของเขาที่ละนิด

ตอนนี้ชื่อวีเริ่มสงสัยแล้วว่าสวีจิ้ง...กำลังแก้แค้นกันอยู่หรือเปล่า
แก้แค้นที่ตนไม่เชื่อฟัง แก้แค้นที่ตนเชื่อฟูเหียนเชิงมากกว่า...
ฟูเหียนเชิงตีมน้ำไปพลางเอ๋ยไปพลาง “ทำไม โกรธเขาอยู่หรือ”

ชื่อวีถามกลับไป “ผมโกรธไม่ได้เหรอ”

ฟูเหยียนเชิงยิ้มบาง “ได้สิ บอกตามตรง ถ้าเป็นผม ผมก็โกรธเหมือนกัน
ครอบครัวคุณเลี้ยงเขามาตั้งหลายปี ยิ่งไงคุณก็มองว่าเขาเป็นพี่ชาย เขาใช้ซานอวี
สร้างคอนเนกชันให้ตัวเอง ตอนนี่ชื่อหยวนกรูปีมีปัญหา เขาไม่ถามสักคำ คุณ
ขอให้คนอื่นช่วย คนอื่นกลับบอกว่าต้องไว้หน้าเขา เกินไปจริง ๆ!”

ชื่อวี ...

ฟูเหยียนเชิงคล้ายว่ามองไม่เห็นสีหน้าอึมครึมของเขา ถือมีดแทงหัวใจต่อ
“ผมว่าคุณต้องโทร.หาเขา ถามดูสักหน่อย คินนั้นที่พ่อคุณให้ผมไปรับช่วงต่อ
ซานอวี ผมกินข้าวกับเขา ที่จริงท่าทางเขาเสียใจมาก นั่นหมายความว่าเขาไม่ได้
ไร้ความรู้สึก คุณโทร.ไปประณามว่าเขาไร้ศีลธรรม ตาเขาสักยก เขาอาจจะ
สำนึกตัวก็ได้...”

ชื่อวีโกรธจนสีหน้าเขียวสลับขาว หุบโตะดั่งบั้งพลันโพล่งคำ “ฟูเหยียนเชิง!
คุณพูดง่าย ๆ อย่างไม่รู้สีกอะไร เพราะคิดว่าปัญหาที่ผมเจออยู่ตอนนี้ ไม่ถือว่าเป็น
ปัญหาในสายตาคุณใช่ไหม?”

ฟูเหยียนเชิงเพิ่งยกน้ำขึ้นดื่มก็ถูกชื่อวีหุบโตะจนมือสั่น น้ำกระฉอกใส่
ครึ่งหน้า กระเด็นเปียกเต็มคอเสื้อ

“แฉ็ก ไม่ใช่ ที่รัก แฉ็ก ๆ...” ฟูเหยียนเชิงลนลานกล่าว “ผมแค่อยาก
ปลอบคุณ ช่วยให้คุณอารมณ์ดีหน่อย”

ชื่อวีขบกรามกรอด “คุณคิดว่าสถานการณ์ที่บ้านตอนนี้ ผมจะอารมณ์ดี
ได้เหรอ?”

ฟูเหยียนเชิงเพิ่งปรับลมหายใจได้ด้วยความยากลำบาก รีบดึงกระดาษ
มาสองแผ่น เช็ดหยดน้ำบนร่างไปพลางกล่าวไปพลาง “ชื่อวี ก่อนหน้านั้นผมเคย
บอกแล้ว ถ้าคุณต้องการ ผมจะช่วยคุณ แต่ผมรู้ว่าคุณเป็นคนรักศักดิ์ศรีมาก
ถ้าไม่ได้รับคำอนุญาตจากคุณ ผมก็ไม่กล้ายื่นมือเข้าช่วย...”

ชื่อวีอึ้งงัน คิดในใจว่าผู้ชายคนนี้พูดได้หน้าตาเฉย!

ฟูเหยียนเชิง “อีกอย่าง ผมก็รู้ว่าเรื่องส่วจิ้งเป็นปมในใจคุณ คุณบอกว่า
คุณต้องใช้เวลาทำใจเรื่องที่เขาจากไป แต่นี่มันครึ่งปีเข้าไปแล้ว คุณก็ยังทำใจ
ไม่ได้อีกเหรอ”

ฟังไปฟังมา ซื่อวีก็อดมองตามมือของฟูเหียนชิงไม่ได้ เขาเห็นชายหนุ่มเซ็ดหยดน้ำเหล่านั่น แต่กลับถือกระดาษทิชชูลูบไล้ไปมาโดยไม่รู้ตัว ชุดนอนเดิมที่กั๊ตติดกระดุมแค่เม็ดเดียว เผยให้เห็นกล้ามเนื้อกำบวมอยู่ในจอมือถือตามการเคลื่อนไหว...

ซื่อวีหรีตาลง...เขาสงสัยว่าฟูเหียนชิงจริงจัง!!

ฟูเหียนชิงเตือนเขาโดยไม่รู้ตัว “แทนที่จะอดกั๊นอยู่อย่างนี้ ไม่สู้คุยเปิดอกกับเขาไปเลย ผมไม่อยากให้คุณเสียใจเพราะเรื่องนี้ไปตลอด...”

“คุณจะต้องทิ้งไปมาให้ใครดู” ซื่อวียิ้มเยิ่นเย้อแทรก “ทำไมไม่ถอดเสื้อไปเลยล่ะ!!”

ฟูเหียนชิง ...

มาลองอ่าน

ผู้เขียนมีเรื่องจะบอก “บทแรก”

ซีหยวนเจิง : หรือว่าตอนนั้นสวีจิ้งลาออกเพราะหึงฟูเหยียนเซิง แปลว่าสวีจิ้งก็...? อ้าก! งั้นซีอวี่ก็เริ่มตั้งแต่อายุ 14...? (´#° ㄟ´) อ้ากกกก นี่มันพล็อตน้ำเน่าอะไรเนี่ย!?

ซีอวี่ : พ่อ อย่าคิดมาก...(=_=)

สวีจิ้ง : ประธานซี อย่าคิดมาก...(=_=)

...

ซีอวี่ : คุณจะตั้งปดิ่งมาให้ใครดู ทำไม่ไม่ถอดเสื้อซะเลยล่ะ!

ฟูเหยียนเซิง : ผมตั้งใจคุยเปิดอกกับคุณอยู่นะ! คิดไม่ถึงว่าคุณ...ก็อยากกินผมเหมือนกัน

รับมือไปที่ละอย่าง

ชิววียากที่นได้สักครั้ง แต่ฟูเหียนเชิงกลับทำทำจริงจังอย่างหาได้ยาก “อย่าพูดแทรก คุณได้ฟังที่ผมพูดบ้างหรือเปล่า”

“อือฮี้~” ชิววีย่อมได้ยินอยู่แล้ว ประโยคแรกที่ฟูเหียนเชิงพูดสร้างความมั่นใจให้เขาอย่างใหญ่หลวง แต่ผู้ชายคนนี้พูดอย่างสุ่มเยือกเย็น ขณะเดียวกันก็คล้ายจะขบขันเน้นความไร้ประโยชน์ของเขา ชิววีกໍไม่รู้ว่าตนแข่งกับใครอยู่ จึงได้แต่แสร้งทำเป็นไม่ย้หระ

แต่เขาจำต้องยอมรับว่าฟูเหียนเชิงเข้าใจตนเป็นอย่างดี เขาไม่ยอมรับการช่วยเหลือจากอีกฝ่ายอย่างง่ายดาย จะชี้แนะหรือแนะนำทางคำพูดอะไรก็ได้ แต่การช่วยหาเงินทุนห้าร้อยล้านเป็นการติดค้างน้ำใจกันมากเกินไป เขากลัวว่าตัวเองจะชดใช้คืนไม่หมด

ส่วนประโยคนั้นของสวีจิ่ง จริง ๆ แล้ววินาทีนั้นที่ฟูเหียนเชิงยั่วเย้าเขา ความอึดอันตันใจของชิววีกໍเบาลงไปไม่น้อย เรื่องไร้สาระอย่างการโทร.ไปต่อว่า เขาย่อมไม่ลดตัวลงไปทำเช่นกัน

เรื่องมาถึงขั้นนั้นแล้ว แบบนั้นก็รอให้โคจรมาพบกัน หาทางรับมือไปที่ละอย่างแล้วกัน

“ยังมีคุณฉวีไม่ใช่เธอ เดียวผมไปเจอเขาก่อนแล้วค่อยว่ากัน” ชิววี้เอ่ย

อย่างไม่ยอมแพ้

“คุณเคยคิดใหม่ว่าจะคุยกับคุณฉวียังไง” ฟู่เหยียนเชิงกล่าว “จะอาศัยน้ำใจมาเจรจาอย่างเดียวไม่ได้ เราต่างเป็นนักธุรกิจ คุณต้องทำให้เขามองเห็นประโยชน์แท้จริงที่ซื้อหอยวนสามารถให้เขาได้”

ชื่อวีครุ่นคิดพลางเอ่ย “ถ้าฉันก็เสนอเซ็นสัญญาเดิมพันลงทุนกับเขา ด้วยขนาดของแหล่งเซียนฟู้ด จะรับซื้อหุ้นของหวังเจินตั้งทั้งหมดก็ดูเป็นไปได้ ไม่ค่อยได้ แต่อย่างน้อยพวกเขาออกเงินลงทุนในเหมยเว่ยเหลียนชิว ช่วยให้เราผ่านอุปสรรคนี้ไปได้ ผมจะกำหนดระยะเวลาและผลตอบแทนการลงทุนที่ทำให้เขาพอใจในข้อตกลง”

“ทำให้เขาได้ผลประโยชน์นั้นย่อมเป็นเรื่องดี แต่คุณเคยคิดใหม่ว่าคุณทำตามความต้องการในข้อตกลงเดิมพันไม่ได้ล่ะ” ฟู่เหยียนเชิงกล่าวเตือน “อย่าลืมว่าตอนนี้เหมยเว่ยเหลียนชิวยังอยู่ในช่วงผลาญเงิน การพัฒนาของบริษัทนี้ไม่พึ่งการสนับสนุนทางการเงินที่มั่นคงของกลุ่มธุรกิจ แต่ละอุตสาหกรรมมีผู้นำได้แค่รายเดียว ถ้าสู้เพຍຍ่าไม่ได้ สถานการณ์อาจแย่งลงกว่านี้ หวังเจินตั้งรีบร้อนถอนทุน เรื่องนี้มีลึกลับคมในมากเกินไป ถ้าพวกคุณยังไม่ได้ตรวจสอบแน่ชัดถึงสาเหตุที่แท้จริงที่เขาถอนทุน คุณเซ็นสัญญาเดิมพันกับคุณฉวีไปก็มีแต่จะเพิ่มวิกฤต ยืมเงินเขาไปตรงๆ ยังดีซะกว่า”

ชื่อวีขมวดคิ้วมุ่น “แต่อุตสาหกรรมในเครือซื้อหอยวนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับอาหารเลย ผมใช้การร่วมมือของเหมยเว่ยเหลียนชิวไปเจรจากับเขาเหมือนชินเหี้ยวไม่ได้หรอกมัง”

ฟู่เหยียนเชิง “ไม่ ชื่อวี คุณต้องเปลี่ยนมุมมอง คุณฉวีแห่งแหล่งเซียนฟู้ดเป็นพ่อค้าที่เรียนจบแค่ประถม ผมได้ข่าวว่าช่วงนี้บริษัทเขาเปิดตัวอาหารของเน็ตไอดอล กลยุทธ์การตลาดส่วนใหญ่มาจากลูกสาวของเขายังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ที่ญี่ปุ่น สองปีก่อนกลุ่มเป้าหมายของบริษัทเป็นแค่ลูกค้าตามเมืองเล็กปลายแถว ถึงแม้การกินของลูกค้าระดับล่างจะได้กำไรชัดเจน แต่ระดับชั้นไม่เพียงพอ ยากจะยกระดับขึ้นมา กลับกันแล้วเหมยเว่ยเป็นแบรนด์เสื้อผ้าไลฟ์สไตล์ชวี่ที่โด่งดังทั้งในและนอกประเทศ แถมซื้อหอยวนกรุปยังเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แนสแด็ก ถึงราคาหุ้นจะตกลงชั่วคราว แต่

หลังเขียนต่างจากชื่อหยวนและเหมยเว่ยราวฟ้ากับเหวในด้านชื่อเสียงและอิทธิพลของแบรนดส์”

ชื่อวีพยักหน้าสั้นย่นว่าเข้าใจ “คุณหมายความว่าให้พวกเขาอีมเหมยเว่ย และชื่อหยวนก็อุปเกรดระดับแบรนดส์ของตัวเอง?”

ฟูเหยียนเซิง “ถูกต้อง นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยากสำหรับพวกเขา แม้ว่า คุณเป็นฝ่ายไปขอร้องเขา แต่ในสายตาเขา ลูกชายของประธานกลุ่มธุรกิจยักษ์ใหญ่ไปเยือนถิ่นฐานเล็กๆ ของเขา ไม่แนเขาอาจจะคิดว่าคุณลดตัวลงมากก็ได้”

ชื่อวี “เอ่อ...” ไม่แปลกที่ก่อนหน้านี้ฟูเหยียนเซิงบอกให้เขาว่างมาดสูงส่งแบบนี้คุณฉวีก็น่าจะคุยง่ายกว่าหยางเสี่ยวเสวี

ฟูเหยียนเซิงเห็นคิ้วที่ขมวดมุ่นของชื่อวีคลายออกก็โล่งอกในที่สุด มุมปากหยักยิ้ม “เอาละ เรื่องงานคุยจบแล้ว ตอนนี้เรามาคุยเรื่องที่ให้คุณให้ผม ถอดเสื้อเป็นไง”

ชื่อวี ...

ชื่อวีเลิกคิ้วกล่าว “ทำไม ทุกครั้งมีแต่คุณให้ผมถอด ผมจะให้คุณ ถอดบ้างไม่ได้เหรอ”

“ผมเพิ่งรู้ว่าคุณเองก็หิวผมมากเหมือนกัน” ฟูเหยียนเซิงจับคอเสื้อพลาซ เอ่ยยั่วเย้า “แต่ดูผมถอดในวิดีโอจะมีความหมายอะไร อีกหกวันจะคริสต์มาส ถ้าคุณอยากดูเดี๋ยวผมไปหา ผมจะถอดให้คุณดูต่อหน้าเลย”

“...เอ๋ม” ชื่อวียิ้มพลาซตาออกเสียง “โอเคๆ มาเถอะ”

ฟูเหยียนเซิง “งั้นผมไปจองตัวแล้วนะ”

ชื่อวีงอ้นหัวเคาะโต๊ะ “อีม เดี่ยวผมจองโรงแรมให้เอง”

ทั้งสองสบตาผ่านวิดีโอครู่หนึ่ง เพราะถูกอุณหภูมิจนในแววตาของอีกฝ่าย แผลเผาจนไม่กล้าคุยต่อ ฟูเหยียนเซิงจึงเป็นฝ่ายเอ่ยปาก “งั้นก็รีบนอนเถอะ ฝันดี”

หลังจากวางสาย ฟูเหยียนเซิงกำลังจะยื่นมือไปทำอะไรบางอย่าง มือถือก็สั่นครืด เขาเปิดดูเห็นชื่อวีส่งข้อความมา

ปลาน้อย : ก่อนมาเจอผม ห้ามช่วยตัวเองเด็ดขาด

ฟูเหียนชิงเหลือบตามองอะไรบางอย่างที่ตั้งโตอยู่ พลังสบถในใจ
ยัมแล้วตอบกลับไป : ได้ เก็บไว้ให้คุณหมดเลย

ซีอวีเห็นเวลาที่ยังคืนกว่าแล้วก็นึกขึ้นได้ว่ายังคุยกับเยชินหูไม่เสร็จ
กลัวว่าโทร.หาตอนนี้จะรบกวนอีกฝ่าย จึงส่งข้อความไปแทน

ซีอวี : ผมหาหุ้นที่หลินฮ่วนถือในชินเหนียวไม่เจอ ถึงวันนี้หายแล้วเสี่ยวเสว่
จะพูดแบบนั้น แต่ก็อาจไม่ใช่เรื่องจริง เราจะไม่ละทิ้งความเป็นไปได้ทุกอย่าง
เอาศักยภาพของบริษัทไปเจรจากับเธอ

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นก็ได้รับการตอบกลับจากเยชินหู...

เยชินหู : เมื่อคืนคุณวางสายไป ผมก็เข้าใจแล้ว คุณซี [ยกนิ้ว]

สองวันต่อมา ซีอวีพาจู่เมิ่งไปพบคุณฉวีที่หนานชือ

สองวันนี้ซีอวีให้จู่เมิ่งหาข้อมูลของหลงเซียนฟู้ดมาตรวจสอบแทนตนตาม
คำแนะนำของฟูเหียนชิง คุณฉวีชื่อเต็มว่าฉวีเหว่ยเสียง อายุใกล้เคียงกับ
ซีหยวนเฉิง บริษัทหลงเซียนฟู้ดตั้งอยู่ในเขตหลงฟางซึ่งเป็นเขตเล็กๆ ในหนานชือ
บริษัทถือเป็นธุรกิจที่มีชื่อเสียงในท้องถิ่น ครอบคลุมพื้นที่ขนาดสิบกว่าหมู¹
รวมถึงที่พักคนงาน โรงงาน และออฟฟิศ ฯลฯ

ในวันเดียวกัน หวังเหมิงขับรถไปส่งพวกเขาตั้งแต่หกโมงเช้า ขับรถไป
สามชั่วโมงครึ่ง คนทั้งหลายไปถึงบริษัทหลงเซียนฟู้ดตอนประมาณเก้าโมงครึ่ง
ฉวีเหว่ยเสียงรับสายและพาผู้ช่วยลงมาต้อนรับด้วยตัวเอง

“คุณคือคุณซีแห่งซานอวีเหรอครับ ยินดีต้อนรับ!” คุณฉวีเห็นซีอวี
อายุยังน้อยก็ไม่วางมาดสักนิด ทั้งยังอธบายดียิ่ง “พวกคุณอุตสาหัก
ฝ่าอากาศหนาวเย็นเดินทางจากไผ่เฉิงมายังที่เล็กๆ ของพวกเรา ลำบากพวกคุณ
แล้ว!”

ฟูเหียนชิงพูดได้ถูกต้อง การแต่งกายและการใช้คำของฉวีเหว่ยเสียง
ทำให้มองออกว่าอีกฝ่ายเป็นนักธุรกิจที่มีกลิ่นอายท้องถิ่นเต็มเปี่ยม แต่ซีอวีก็ยัง
แสดงความเคารพต่อพวกเขาอย่างสง่างามเผย มาเยือนครั้งนี้ขายังเอาไวน์ราคา

¹ หมู (亩) เท่ากับ 666.67 ตารางเมตร

เกินหมื่นมาเป็นของขวัญพบหน้าสองขวด

“ขอบคุณครับ พวกคุณเกรงใจเกินไปแล้ว!” พอฉวีเหวยเสียงหัวเราะร่าเข้ามาจับไปกรีบกล่าว “อย่ายืนอยู่ตรงนี้เลย มาๆ ผมพาคุณเดินชมก่อน!”

เขาพูดพลาฟาชือวีไปนั่งรถชมวิวที่ไม่มีประตูเหมือนในเซตห้องเที่ยวอธิบายว่า “โรงงานค่อนข้างใหญ่ ต้องเดินไกล นั่งรถสะดวกกว่า บริษัทของผมตอนนี้เลี้ยงคนงานอยู่เกือบสามร้อยคน อาคารแรกเป็นโรงงานผลไม้แห้งและลูกพลัมแปรรูป...เฮ้อ ผมจะเล่าให้คุณฟัง โอเคดีพีชกับพลัม ลูกสาวผมเป็นคนคิดเอง เธอบอกผมว่าพวกลูกพลัมที่ขายเน้นปริมาณแต่ไม่อร่อยในซูเปอร์มาร์เก็ตหมดยุคไปแล้ว ต้องอัปเดตคุณภาพ เดินสายสินค้าคุณภาพดี ลูกพลัมที่อละสามเม็ด บรรจุภัณฑ์ต้องออกแบบหรูหรา ร่วมมือกับร้านสะดวกซื้อที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงพวกนั้น วางขายที่เดียวกับหมากฝรั่ง รับรองว่าขายดี! ผมเลยทำตามเธอ ตอนที่หลงเขียนออกลูกพลัมรุ่นนี้มา ขายหมดแทบทุกเดือน!”

ฉวีเหวยเสียงนั่งแถวหน้ากับชือวี อธิบายความสำเร็จของบริษัทไปพลาฟาคุยไม้เรื่องลูกสาวตัวเองไปพลาฟา พูดติดลม่นน้ำลายแตกฟอง วาดมือวาดไม้ประกอบ จู๋เมิ่งดูแล้วอยากเอากะเปาะเอกสารของตัวเองไปบังให้ชือวี

ทว่าชือวีกลับตั้งใจฟังมาก ระหว่างนั้นยังมีคำถามไม่น้อย ยิ่งกระตุ้นต่อมโฆษณาของฉวีเหวยเสียง ตั้งแต่โรงงานทำลูกพลัม โรงงานขนมขบเคี้ยว ไปจนถึงโรงงานทำช็อกโกแลต คนทั้งหลายพูดๆ หยุตๆ แวะเข้าไปดูในโรงงานบ้าง รวมแล้วเดินชมอยู่หนึ่งชั่วโมง!

เซตหลังพางตั้งอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำหวงเหอ ลื่นเดือนสิบสองลมหนาวพัดแรง ตอนที่พวกเขาไปถึงออฟฟิศ จู๋เมิ่งก็รู้สึกส่วนตัวหงวจนแข็งไปทั้งตัว

ฉวีเหวยเสียงพาพวกเขาเข้าลิฟต์ กดชั้น ‘2’ พลาฟายิ้มกล่าว “อาคารนี้มีแปดชั้น เป็นอาคารที่สูงที่สุดของบริษัทเรา ตอนเพิ่งสร้างเสร็จ พวกเขาจะ让我ตั้งห้องทำงานของประธานไว้ชั้นบนสุด แต่ผมบอกจะเอาชั้นสอง ชั้นสองดีจะตายไป ชั้นลงสะดวก!”

ชือวีถาม “แล้วชั้นบนเอาไว้ทำอะไรบ้างครับ”

ฉวีเหวยเสียง “การเงิน ฝ่ายกลยุทธ์ ฝ่ายประชาสัมพันธ์อะไรพวกนั้น

เฮ้อ พวกคุณอย่ามองว่าอาคารนี้สูง จริงๆ ใช้แค่สามชั้น ส่วนใหญ่ข้างบนยังว่างอยู่เลย ตอนแรกพวกเขาจะตั้งห้องทำงานของผมไว้ชั้นแปด คุณว่าผมกล้าเหรอ ถ้าผมทำโอทีตอนดึกๆ ชั้นล่างไม่มีใครอยู่เลย แล้วลิฟต์ดันพังขึ้นมา ผมไม่ตกใจตายเหรอ...”

ซีอวี๋หยักยิ้มมุมปาก “คุณฉวีอารมณ์ดีมากเลยครับ ดูจากแนวโน้มการพัฒนาของหลงเซียนฟู้ดแล้ว อนาคตบริษัทต้องใหญ่โตขึ้นแน่ๆ เต๋ียวก็ได้ใช้ครับ”

ฉวีเหวยเสียงยิ้มเจื่อนกล่าว “ถึงตอนนั้นลูกสาวผมก็คงเรียนจบแล้ว ผมบอกเธอแล้วให้เธอมาเป็นประธาน ผมจะเป็นลูกน้องเธอเอง”

ซีอวี๋เหลือบมองเขาพลาบระบายยิ้ม “คุณรักลูกสาวจริงๆ”

ฉวีเหวยเสียง “มีลูกสาวอยู่คนเดียวจะไม่รักได้อย่างไร อีกอย่าง นักศึกษาอย่างพวกคุณจะสู้ตาแก่ที่เรียนจบแค่ประถมไม่ได้เหรอ ตอนนั้นผมกำลังพยายามให้เธออยู่ พอเธอกลับมาแล้วต้องทำได้ดีกว่าผมแน่!”

ฉวีเหวยเสียงพูดไปพลาบพาพวกเขาเข้าห้องทำงานประธานไปพลาบห้องทำงานนั้นใหญ่แค่สามสิบกว่าตารางเมตรเท่านั้น ครึ่งหนึ่งเป็นโซนทำงาน อีกครึ่งหนึ่งเป็นโซนรับแขก โซนรับแขกมีแค่โซฟาหนังเก้าสองตัวกับโต๊ะน้ำชาไม้หนึ่งตัว

ฉวีเหมิงคิดว่าข้างในจะอบอุ่นกว่าข้างนอกสักหน่อย แต่คิดไม่ถึงว่าตั้งแต่ลือบบี้ชั้นล่างจนถึงห้องทำงานประธานไม่ได้เปิดเครื่องปรับอากาศสักตัวเดียว เธอในตอนนี้นหนาวจนสันไปทั้งร่าง

ฉวีเหวยเสียงกำชับผู้ช่วยให้ชงน้ำชามาสองถ้วยให้พวกเขา ก่อนหันมาคุยกับซีอวี๋ต่อ “คุณซีดูอายุยังน้อยน่าจะเพิ่งเรียนจบได้ไม่นานใช่ไหม”

ซีอวี๋ “อีกครั้งปีจะจบแล้วครับ”

“หา? ี่นหรือ แบบนี้ก็แปลว่าโตกว่าเสียเหลี่ยมของผมนึงปีเองนี่นา!”

ฉวีเหวยเสียงอดพินิจมองซีอวี๋หัวจรดเท้าไม่ได้ เขารู้สึก เด็กหนุ่มคนนี้น่าตาได้สัดส่วน อากัปกริยาที่สง่าผ่าเผย ความชื่นชมจึงเปี่ยมล้นในใจ “แต่ผมว่าคุณซีดูเป็นผู้ใหญ่กว่าลูกสาวของผมเยอะเลย สมกับเป็นผู้สืบทอดที่ถูกต้องบรมมาตั้งแต่เด็กของกลุ่มธุรกิจใหญ่...”

ชื่อวีอิ่งจัน วันนี้เขามาในฐานะซีอีโอของบริษัทลงทุนซานอวี ตามหลักแล้วคุณควิไม่น่าจะรู้ฐานะอื่นของตน หรือว่าเคยได้ยินสื่จิ้งพูดอะไร

ฉวีเหว่ยเสียงเอ่ยสะท้อนใจต่ออีกสองสามประโยคก็เพิ่งค้นพบว่าฉู่เมิ่งเป่าลมร้อนอั่งมือตัวเองอยู่ จึงรีบถามไถ่ “ผู้จัดการฉู่หนวามากเลยหรือครับ”

ฉู่เมิ่งกล่าว “อ่า คงเพราะเมื่อกี้ตากลมหนาวไปนะค่ะ”

ฉวีเหว่ยเสียงรีบลุกขึ้น ซอยเท้าออกไปเรียก “เสี่ยวหวัง! เสี่ยวหวัง!... เดี่ยวเธอซิงซาเสร็จแล้วเอาถุงน้ำร้อนมาให้ผู้จัดการฉู่ด้วย!”

เสี่ยวหวัง “...ครับผม!”

ฉู่เมิ่งกวาดตามองเครื่องปรับอากาศตั้งพื้นในห้องทำงาน รู้สึกสงสัยว่าของสิ่งนี้อาจเป็นแค่เครื่องประดับ

ฉวีเหว่ยเสียงกลับมาที่เอ่ยด้วยความรู้สึกผิด “ผู้จัดการฉู่ ขอโทษด้วยครับ ผมลืมนิดไปว่าผู้หญิงทนหนาวไม่ค่อยได้ เดี่ยวเสี่ยวหวังเอาถุงน้ำร้อนมาเพิ่มความอบอุ่นให้”

ฉู่เมิ่งฝืนคลียิ้ม “ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวฉันดื่มชาร้อนๆ ก็นิดขึ้นแล้ว!”

ฉวีเหว่ยเสียงกำลังจะนั่งลงก็พลันนึกอะไรขึ้นได้ เอ่ยว่า “พวกคุณรอรถสักครู่นะครับ” ก่อนจะวิ่งออกไป

พอได้ยินเสียงฝีเท้าของฉวีเหว่ยเสียงห่างไป ฉู่เมิ่งค่อยพูดกับชื่อวีด้วยความสับสน “คุณซี หล่งเขียนฟู้ดซอมซ่อขนาดนี้ ทำไมฉันรู้สึกไม่ค่อยเชื่อถือเท่าไร”

ชื่อวีกวาดตามองรอบๆ ด้วยความกังวล แต่พอสอนเขาตั้งแต่เด็กว่าอย่ามองคนที่ภายนอก น้ำทะเลไม่อาจวัดความลึก ภายนอกดูฉวีเหว่ยเสียงผู้นั้นท่าทางตระหนี่ มีแขกเดินทางมาไกล แต่กลับต้อนรับไม่ดี นั่นสะท้อนให้เห็นว่าวิถีชีวิตเรียบง่าย

ประหยัดอดออมสู่ความมั่งคั่ง เป็นถึงประธานบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ร่ำรวยมหาศาลแต่ยังสามารถรักษาวีถีชีวิตที่เรียบง่ายแบบนี้ได้ อันที่จริงก็ทำให้ชื่อวีรู้สึกแปลกใจอยู่ลึกๆ เหมือนกัน เมื่อเทียบกับนักธุรกิจที่วางมาดอวดรวยเหล่านั้น คนแบบคุณฉวีกลับทำให้รู้สึกสบายใจที่จะร่วมงานด้วยมากกว่า

“ดูไปก่อนครับ” เขากล่าว

เพียงไม่นานฉวีเหว่ยเสียงก็กลับมา รูปร่างเขาวัยหนุ่มเล็กน้อย ใกล้เคียงหนึ่งรอบก็เหวี่ยงแตกเต็มหน้าผาก แตกต่างจากฉู่เหมิงที่หน้าผากตัวลั่นงกอย่างสิ้นเชิง

เขาปาดเหงื่อบนหน้าผาก ยิ้มกล่าวว่า “เอาแต่พาพวกคุณเดินชมบริษัท ลืมไปเลยว่าใกล้จะเที่ยงแล้ว ผมเพิ่งไปบอกพ่อครัวของโรงอาหารให้ทำของอร่อยๆ ให้เรา เดี่ยวคุยกันต่ออีกหน่อย เราค่อยลงไปกินกัน”

ฉิวี่เอ่ยด้วยความเกรงใจ “เรากินกันมานิดหน่อยแล้ว คุณฉวีไม่ต้องลำบากหรอกครับ วันนี้มาที่นี่ หลักๆ เพื่อจะคุยเรื่องร่วมงานกับคุณ”

ฉวีเหว่ยเสียงเอ่ยแทรกเขา “ผมรู้ ผมรู้ คุณสวีโทร.หาผมแล้ว!”

ฉิวี่ “คุณสวี? คุณหมายถึงสวีจิ้งเหรอครับ”

ฉวีเหว่ยเสียงยิ้มเอ่ย “ใช่แล้ว เมื่อวานเพิ่งโทร.มาเอง”

ฉิวี่ตกตะลึง สวีจิ้งรู้ได้อย่างไรว่าตนจะมาหาฉวีเหว่ยเสียง

เสียวหวังผู้ช่วยของฉวีเหว่ยเสียงเข้ามา วางน้ำชาร้อนเบื้องหน้าพวกเขา ก่อนยื่นถุงน้ำร้อนให้ฉู่เหมิง พออีกฝ่ายออกไป ฉิวี่จึงค่อยซ้อนตาขึ้นถาม “คุณสวีพูดอะไรกับคุณบ้างครับ”

ฉวีเหว่ยเสียง “เขาบอกว่าชื่อหยวนกรู๊ปบริษัทแม่ของซานอวี่ช่วงนี้เจอปัญหาติดหน้อย คุณอาจจะมาขอความช่วยเหลือจากผม คุณสวีเป็นบุคคลสำคัญของหลังเขียนของเรา ตอนนั้นต้องขอบคุณเงินลงทุนจากซานอวี่ จึงทำให้เราขยายขนาดอุตสาหกรรมได้ ผลกำไรเพิ่มเป็นทวีคูณ และเขาเป็นคนพาผมไปรู้จักผู้จัดการทรงพลังของหลักทรัพย์อวี่ตง ช่วยเซ็นหลังเขียนเข้าตลาดหุ้น ในเมื่อตอนนี้พวกคุณมีปัญหา ผมก็ควรจะช่วยเหลือ เพียงแต่...”

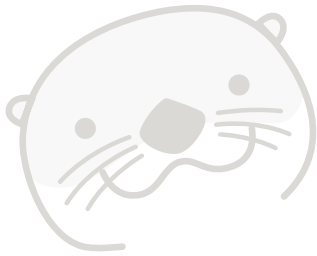
พอเห็นอีกฝ่ายมีคำจะพูดแต่หยุดไป ฉิวี่ก็ไล่ถามต่อ “แต่อะไรครับ”

ฉวีเหว่ยเสียงยิ้มกล่าว “คุณสวีอยากให้คุณโทร.หาเขาก่อน”

ฉิวี่พยักหน้าแข็งทื่อ...โทร.ก่อนอะไร ก่อนที่ฉวีเหว่ยเสียงจะช่วยพวกเขา
จิ้งเหรอ

สวีจิ้งหมายความว่าอย่างไร หรือเขาอยากบอกตนว่าถ้าไม่ได้น้ำใจจากเขา ฉวีเหว่ยเสียงก็จะไม่ยื่นมือเข้าช่วย

ชื่อวีรู้สึกว้าโตะซะซุมนั่นพุ่งพล่านขึ้นมาในอก เขากล่าวเสียงเคร่งขรึม
“ได้ครับ คุณฉวี ผมขอขยี้มสถานที่คุยโทรศัพท์ที่หน่วยได้ไหม”
ฉวีเหวี่ยงเสียงขึ้นไปด้านข้างพลาเงอ่ย “ข้างๆ มีห้องประชุมว่างอยู่ครับ”

ทดลองอ่าน